

TILLÆG

TIL

DE TO SIDSTE AFHANDLINGER

OVER

BRASILIENS DYREVERDEN

FÖR SIDSTE JORDOMVÆLTNING.

AF

DR. P. W. LUND.

LAGOA SANTA DEN 4de APRIL 1839.

Da jeg siden den sidste Afhandling blev sluttet har været forhindret ved den vedholdende Regntid fra at foretage nye Reiser, har jeg anvendt denne Tid til nöiere at gennemgaae mine Samlinger, hvorved jeg især har henvendt min Opmærksomhed paa Gnavernes Familie, som den, der i de foregaaende Afhandlinger har været behandlet med mindre Udførlighed end de övrige, da jeg ved flere af Slægterne ei endnu havde haft Leilighed til at gaae ind i en speciel Undersögelse og Adskillelse af Arterne.

Denne Familie indeholdt i den første Afhandling (November 1837) 9 Slægter med 18 Arter af den nulevende Skabning, og ligesaa mange Slægter, men med ikkun 16 Arter af den uddöde; imidlertid yttrede jeg allerede dengang den Overbeviisning, at et nærmere Bekjendskab med de fossile Arter upaatvivleligen vilde lade os finde for Gnavernes Familie, som vi alt havde fundet for de övrige, en större Rigdom og Mangfoldighed af Former i Forverdenens end i den nærværende Skabning.

I den næstfølgende Afhandling (September 1838) var Antallet af nulevende Slægter og Arter af denne Familie steget til 11 og 22, af de fossile til 12 og 22. Forverdenens större Rigdom paa Former var altsaa ogsaa for denne Familie efterviist, hvad Slægterne angaaer, og der stod ikkun tilbage at kunne udstrække dette Resultat ogsaa til Arterne.

En Slægt af denne Familie, den talrigste af alle: *Rotteslægten*, var hidtil, hvad dens fossile Arter angaaer, næsten uundersögt, og det store Antal Levninger, jeg besad af den, lovede mig et rigt Udbytte;

Mm*

men et detailleret sammenlignende Studium af de nulevende Arters Osteologie maatte gaae forud. De næsten fuldstændige Materialier, jeg efterhaanden havde samlet til en slig Sammenligning, tillode mig at udføre den med et temmelig tilfredsstillende Resultat, og ledet ved de Erfaringer, hvormed disse Sammenligninger havde beriget mig, blev det mig nu muligt at kaste et Lys over den store Masse af herhenhörende fossile Knokler, der snart lod mig see en langt større Mangfoldighed blandt dem, end jeg ved de hidtil anstillede foreløbige Undersögelser havde povet at formode.

Rotteslægten viser sig nu, ligesom de fleste andre Slægter, ei mindre talrig paa Arter i hiin Periode, end i nærværende; og Familien af Gnaverne træder ind under de samme Forholde, som alle de övrige (med Undtagelse af Flaggermusenes og Abernes), nemlig: at den opviser en større Mangfoldighed paa underordnede Former i den sidstforsvundne Fauna, end i den nærværende. Uagtet Antallet paa de her nulevende Arter af denne Familie siden sidste Afhandling er blevet föröget med tre, er dog Tallet af de fossile steget i en saa langt höiere Grad, at Forholdet mellem de to Fauner nu bliver fölgende: Nulevende Slægter og Arter 11 og 25, fossile 13 og 52.

Rotteslægten er bleven föröget med to nulevende Arter, som jeg imidlertid hidtil ikkun kjender af Skeletter, fundne i Huler. Den ene kalder jeg *Mus principalis*, da den overtræffer alle de övrige Arter i Störrelse; for den anden har jeg antaget Navnet *Mus fossorius*, da den stærke Udvikling af Rammen paa Overarmbenet antyder, at denne Art besidder Graveevnen i en höiere Grad end de övrige. Det hele Antal af mig bekjendte herlevende Arter af denne Slægt er saaledes steget til tolv. For det hele Brasilien finder jeg i de mig tilgængelige Kilder ikkun to Arter beskrevne, nemlig een af Prindsen af Newwied (*Mus pyrrhorhinus*) og en af Hr. Brandt i Petersborg (*Mus leucogaster*), der begge ere forskjellige fra mine Arter. Azzara har beskrevet fire Arter

fra Paraguai, hvortil *Rengger* har føiet to; de synes ligeledes alle forskjellige fra mine, hvad jeg imidlertid ei med Sikkerhed kan afgjøre efter disse Forfatteres mindre fuldstændige Beskrivelser. Da de fleste Arter af denne Slægt tilbyde betydelige Afændringer, ei blot med Hensyn til Farven, men selv med Hensyn til de vigtigere relative Maal, f. Ex. Halens Forhold til Legemet, ja endog med Hensyn til Pelsens Beskaffenhed — Afændringer, der dels afhænge af Alder, Kjøn og Aarstid, men ofte ere aldeles individuelle — saa bliver ved faa andre Slægter en paa omfattende Sammenligninger af en Mængde Individuer grundet Beskrivelse af Arterne saa nødvendig, som ved denne. Da det imidlertid her ei er Stedet at give en omstændelig Beskrivelse af disse, indskrænker jeg mig til følgende Bemærkninger angaaende de vigtigste af dem, fornemmeligen for at oplyse deres Forhold til de fossile Arter.

Den vigtigste i historisk Henseende er den herlevende almindelige Huusrotte (*Mus setosus m.*). Denne Art afviger i flere Træk fra alle de övrige og antyder sig som en Fremmed iblandt dem. Saaledes er det den eneste herlevende Art, hvis Pels er forsynet med lange, udover Uldhaarene ragende, stive Börstehaar, og dens Overarmbeen bærer en langt svagere Kam end de övrige Arters, saa at den synes mindre end disse bestemt til at grave, og fölgelig til at opholde sig i den frie Natur. Efter Indvaanernes eenstemmige Udsagn i Provindsen Minas har denne Rotte först for 25 til 50 Aar siden ladet sig tilsyne her, og har indsneget sig i Husene, hvor den har fortrængt en anden mindre Art, som jeg siden nærmere skal omtale. Skjönt jeg ingen Grund havde til at tvivle om Rigtigheden af dette Indvaanernes Udsagn, har jeg dog underkastet det en Pröve, ved hvilken jeg har havt Leilighed til fuldkomment at stadfæste det. Jeg har nemlig nöie undersøgt de Sammenhobninger af smaae Knokler, hvilke jeg oftere har omtalt som befindende sig ovenpaa Hulernes Jordnedlag, og jeg har stedse fundet Knoklerne af denne Rotteart ikkun i disse Sammenhobningers övre Dele og i frisk

Tilstand, men aldrig iblandt de mere formuldede **Knokler**, der ligge underst i samme og hvis **Indbringelsestid** vistnok ofte stiger tilbage i **Aarhundreder**. Vi see saaledes i **Sydamerika** en mærkelig **Gjentagelse** af et **Forhold**, hvorpaa **Europa** har tilbudt et **Exempel**, idet denne **Verdensdeels** fordum almindelige **Huusrotte** (*Mus Rattus*), der maaskee selv er af **asiatisk Oprindelse**, tildeels er bleven fortrængt af en mægtigere **Rival** (*Mus decumanus*), der endnu i vore **Dage** er indvandret fra **Asien**. Hvorfra den **brasilianske Huusrotte** er udgaaet, er mindre afgjort; at den blot skulde være indvandret fra andre fjernere eller nærmere **Egne** af **Sydamerika**, forekommer mig mindre sandsynligt paa **Grund** af de **eieendommelige Træk**, der udmærke den fra alle andre mig bekjendte **sydamerikanske Arter** af denne **Slægt**. Saavidt jeg veed har man hidtil ikkun i **Indien** og paa **Öerne** i det **indiske Archipel** fundet **Arter** af **Rotteslægten** med langt over **Uldhaarene** ragende **Börstehaar**, og jeg holder derfor mere til den **Mening**, at ogsaa **Sydamerika** har faaet dette **besværilige Huusdyr** fra **Asien**, hvorfra dets **Indvandring** let forklares ved den **hyppige Skibsfærsel** mellem disse **tvende Verdensdele**. **Betragte** vi denne **Arts Forhold** til de her forekommende **fossile Arter** af samme **Slægt**, da træffe vi paa en ny **Antydning** til at den er af **fremmed Oprindelse**; thi til alle de **övrige herlevende Arter** finder jeg blandt de **fossile mere eller mindre lignende Repræsentanter**, men kun denne staaer ogsaa i denne **Henseende isoleret**, og viser ingen **Lighed** med nogen **fossil Art**. Denne **Rottes Farve** er oven **graaguul**, unden **hvidlig**; de **lange Börstehaar** ere **sorte**; dens **Længde** er **15"**, hvoraf **Kroppen** udgjör **7"**, **Halen** **8"**.

En anden **Art**, der forekommer **almindelig** i **Husene**, holder jeg ligeledes for **indvandret**, da den aldrig findes i **Skoven** eller paa **Markerne** fjernet fra **Menneskets Vaaninger**. Den er omtrent af **Störrelse** som vor **Huusmuus** (*Mus musculus*), til hvilken jeg foreløbig henfører den, indtil **umiddelbare Sammenligninger** sætte mig istand til at afgjøre, hvorvidt

den virkelig er overensstemmende med hiin eller ikke. Den forekommer mig imidlertid at afvige fra den ved kortere Ören og Hale og ved Forskjelligheder i Pels og Farve. Pelsen er fin og glathaaret, silkeglindsende, oven graaguul, unden hvidlig med graaguult Anströg. Hos det unge Dyr er den mere langhaaret, uden Silkeglands og heel graa af Farve, oven mörkere, unden lysere. Den er 6 Tommer lang, hvoraf Halen nöiagtig udgjör Halvdelen.

De övrige Arter, der alle höre oprindeligen hjemme her, deler jeg, for at lette Oversigten, i to Afdelinger, eftersom Halen er længere eller kortere end Legemet. — Blandt de förste udmærker sig fremfor alle *Mus aquaticus* ved sine Svömmefödder. Den er 15" 5'" lang, hvoraf Legemet udgjör 7" 5'", Halen 8"; er meget plump af Bygning, med et bredt Hoved og lave Ören. Pelsen er fin og odderagtig, oven guulgraabraun, unden okkerguul. Den bygger sin Rede i Sivbuskene i Damme og Söer. — En anden Art, *Mus mustacalis*, tilbyder en ikke mindre udmærket Charakter, der ved förste Öiekast adskiller den fra alle andre Arter, idet dens Hale ender i en Dusk af lange Haar. Dens overordentlig lange Skæghaar naae indtil Midten af Kroppen. Dens Farve er oven rödlig graa, unden hvidlig. Den er 12", hvoraf Legemet udgjör 5", Halen 7". — *Mus vulpinus*, 12" 6" lang, hvoraf Legemet 5" 4", Halen 7" 1", udmærker sig ved sin langhaarede Pels, hvis Farve oven er levende ruströd, unden hvid med et rustguult Anströg. — Den mindste af denne Afdeling er *Mus longicaudus*, 8" 2" lang, hvoraf Legemet ikkun udgjör 5" 5'", Halen 4" 7½'; den er oven graabraun med en stærk Indblanding af okkerguult, hvilken bliver den herskende Farve paa Siderne, unden hvid; Snude, nedre Deel af Forarm og Underlaar graae.

Den anden Afdeling, hvor Halen er kortere end Legemet, indeholder ei saa store Arter, som den förste. Den förste er *Mus laticeps*, 10" 5" lang, hvoraf Legemet 5" 5", Halen 5", udmærket ved sit

brede og høie Hoved, store Ören, fremspringende Öine og meget fine Hale. Dens Farve er oven lys-askegraa med stærk Indblanding af rustguult, unden reen hvid. — Den almindeligste af alle Arterne er *Mus expulsus*, der nu kun forekommer paa dyrkede Marker, men fordem indsneg sig i Husene, hvorfra den blev fortrængt af *Mus setosus*. Den er 8" lang, hvoraf Legemet udgjör 4" 9"', Halen 3" 3"'. Dens Farve er paa Overdelene en Blanding af graabruunt og okkerguult, hvoraf hiin er den herskende paa Ryggen, denne paa Siderne. Underdelene ere lys isabelgule. — At slutte af det store Antal Knokler, man finder af *Mus lasiurus* i Hulerne, maa denne Art ogsaa være meget hyppig, men da den ikkun opholder sig i Skove og ei besöger Kornmarkerne, unddrager den sig mere Opmærksomheden. Den forestiller i det mindre *Mus vulpinus* af den foregaaende Afdeling, dog er dens Pels ei saa langhaaret og mindre levende ruströd; dens meget korte Hale er besat med stive udstaaende Börster. Dens hele Længde er 7" 6"', hvoraf Legemet udgjör 4" 8"', Halen 2" 10"'. Endelig den mindste af alle Arterne, *Mus lasiotis*, 5" 7" lang, hvoraf Legemet 2" 6"', Halen 1" 1"', udmærker sig ved sine store laadne Ören og meget korte finhaarede Hale. Den er oven guulbruun, unden guulgraa hvid og opholder sig i Haver.

Efterat have fastsat de osteologiske Charakterer for disse ti oprindelig brasilianske Arter, gik jeg over til en Sammenligning med det Antal af fossile Knokler, jeg besidder af denne Slægt. Af denne Sammenligning fremgik, at blandt disse forekomme Knokler meget lige dem af alle de nulevende Arter, paa de tvende mindste nær, *Mus longicaudus* og *Mus lasiotis*; men foruden dem Knokler af fire Arter, som afvige i deres osteologiske Charakterer fra de mig hidtil bekendte af den nulevende Skabning, og for hvilke jeg har antaget Navnene: *Mus robustus*, *debilis*, *orycter* og *talpinus*. Den første af disse stemmer i Størrelse med *Mus vulpinus*, men nærmer sig i Bygning mere til *M. principalis* og *M. fossorius*. *M. debilis* var noget mindre end *M. lasiurus* og af overordentlig spinkel

Bygning. *M. orycter* forestillede i det mindre *M. fossorius*, fra hvilken den, foruden Størrelsen, adskiller sig ved forholdsviis smækkere Lemmer.

Hos *Mus talpinus* maa Graveevnen have været udviklet i en meget høi Grad, og sandsynligviis har den ført en aldeles underjordisk Levemaade, thi den overordentlig stærkt fremspringende Torn paa Overarmbenets Kam, samt denne Knokkels Brede nedetil, tillade ikkun en Sammenligning med de stærkest gravende Dyr, som Tatuerne og Muldvarpene.

De fossile Arter kunne altsaa inddeles i to Afdelinger, eftersom de vise sig overensstemmende eller uoverensstemmende med nulevende. Den første af disse Afdelinger indbefatter 8, den anden 4 Arter. Hvorvidt imidlertid hiin Overensstemmelse gaaer mellem de fossile Arter og de nulevende, tør jeg i de fleste Tilfælde endnu ikke afgjøre med Bestemthed, da som oftest den vigtigste Deel af Skelettet hos de fossile mangler til Sammenligning, nemlig det fuldstændige Cranium. Jeg betegner derfor de fossile Arter med Navnet af den tilsvarende nulevende, tilføiende "affinis" og overladende til fremtidige Undersøgelser at afgjøre, om Overensstemmelsen gaaer til specifik Identitet eller ikke.

Hvad de fire Arter af den anden Afdeling angaaer, da maa ligeledes Tiden vise, om de virkelig eller deres Repræsentantere mangle i den nulevende Skabning, eller om de her blot hidtil have unddraget sig Opmærksomheden. Det sidste skulde ikke undre mig; thi det er ei første Gang at det er hændet mig i Undersøgelserne over den forsvundne Dyrskabning, at mit Bekjendtskab med dens Arter er rykket hurtigere frem end det af de tilsvarende nulevende, saa at det Lys, jeg oprindelig laante af Studiet af Nuverdenens Skabninger for at oplære Forverdenens Dyrlevninger, ofte fra disse har kastet et Skin tilbage, som har ledet til uventede Opdagelser iblandt hine. Men, hvorledes end dette forholder sig, for Öieblikket ere vi, hvad Rotteslægten angaaer, ledede til samme Resultat,

hvortil Betragtningen af saamange andre Slægter tidligere har ledet os, nemlig: at den i hiin Periode var talrigere paa Arter end i nærværende.

Til Pigrotternes Familie er senere tilkommet en ny Form, der afviger noget fra de hidtil dannede Slægter i denne Familie, og som jeg derfor opstiller idetmindste som en egen Underslægt under Navn af *Lonchophorus*. Den forener Slægterne *Loncheres* og *Echinys*, idet dens Kindtænder i Underkjæven ere byggede som hos sidstnævnte, de i Overkjæven derimod som hos førstnævnte af disse Slægter. See Tab. XXV Fig. 9.

Af Slægten *Synoetheres* finder jeg, foruden den forhen omtalte, Spor til en mindre af Størrelse som den nulevende *S. insidiosa*; da jeg imidlertid besidder for lidet af den til nærmere at karakterisere den, omtaler jeg den indtil videre som en tvivlsom Art af denne Slægt (*S. dubia*).

Slægten *Cavia* har ved mine senere Undersøgelser modtaget betydelige Oplysninger. Af denne Slægt kjendte man indtil de nyeste Tider ikkun to Arter: *C. aperea* og *C. rupestris*. At der under den første Art skulde ligge flere skjulte, syntes ei sandsynligt, da saa opmærksomme Jagttagere som *Azzara*, *Rengger* og *Prindsen af Neuwied* udtrykkeligen erklære for de forskjellige Dele af Sydamerika, de have undersøgt, at de aldrig have bemærket Varieteter i denne Art, eller af Indvaanerne hørt tale om saadanne. Imidlertid havde flere Omstændigheder ledet mig paa Formodningen om det modsatte. Jeg havde oftere bemærket en Forskjel saavel i Størrelse som Farve imellem de Individuer, der kom mig for Öie, idet nogle vare større, mørkere, trækkende i det sorte og med hvid Bug; andre mindre, lysere, trækkende i det rødlige og med guulgraa Bug. Da jeg nu har forskaffet mig Skeletter af begge disse Racer, har jeg kunnet anstille en osteologisk Sammenligning imellem dem, hvilken har udviist, at de virkelig ere forskellige Arter. Det var saaledes afgjort, at under Navnet *Cavia aperea* enten to Arter vare forexlede, eller at foruden den sande *Aperea* en anden Art forekommer, der hidtil var blevet upaaagtet af Naturforskerne. Spørgsmaalet var

altsaa nu: hvilken af disse to Arter er den sande *Aperca*? eller med andre Ord: hvilken af dem har lagt til Grund for Marcgraafs Beskrivelse af sin *Aperca*? En Sammenligning af hans Beskrivelse med mine to Dyr lod mig ingen Tvivl i denne Henseende. Marcgraaf angiver for sin *Aperca* en Længde af 12 Tommer og en hvid Bug; to Charakterer, der ikkun passe paa den større Art, og udelukke den mindre, der ikkun har 9 Tommer i Længde og en graaguul Bug. Den større Art maatte saaledes beholde Navnet *Aperca*; for den mindre antog jeg Navnet *C. rufescens*. Imidlertid bemærkede jeg, ved at efterslaae andre Forfattere, at Tilstedeværelsen af tvende Artsformer, eller idetmindste Varieteter, blandt de Dyr, der af Brasilianerne kaldes *Preá*, ei havde undgaaet alles Opmærksomhed. *Auguste de St. Hilaire* omtaler i sin almindelige Skildring af Dyrene i Sertongen af St. Franciscofloden*) "to Arter, "eller sandsynligviis Varieteter af *Preá*, hvoraf den ene er rödlig". *Lichtenstein****) anförer blandt Doubletterne i Berlinermuseet en *Cavia* fra Brasilien, hvilken han opstiller som en ny Art under Navn af *Cavia obscura*. Jeg slutter af denne Artsbenævnelse, at det er den større Art, og fölgelig den sande *Aperca*, han har meent, og undrer mig derfor saa meget mere over, at *Lichtenstein* ei har beholdt for denne Navnet *Aperca*, som han, ved at tilföie med Spöragsmaalstegn som synonym Marcgraaf's *Aperca*, antyder selv at have havt denne Formodning. Denne begyndende Forvirring er blevet endmere föröget ved *Brandt****), der har beskrevet denne samme Art under et andet og mindre heldigen valgt Navn: *Cavia leucopyga*. For at gjöre Ende paa denne Forvirring itide inden den bliver rodfæstet i Videnskaben, er det nödvendigt at gjengive den store og mørke Art med hvide Fortænder Navnet *Cavia aperca*, som altsaa

*) Voyage dans l'intérieur du Brésil, 1re partie, Tome second p. 337.

**) Verzeichn. der Doubl. des Zool. Mus. zu Berlin p. 3, Nr. 31.

***) Mammalium exoticorum novorum vel minus rite cognitorum Musei Academici descriptiones et icones. Petrop. 1835.

fragaar den mindre, lysere, rödlige Art, ligeledes med hvide Fortænder, for hvilken jeg da foreslaaer Navnet *Cavia rufescens**).

Det næste Punkt, jeg søgte at afgjøre, var: til hvilken af disse tvende Arter den af de classiske Forfattere for Paraguai beskrevne *Aperca* henhører. Azzara's Beskrivelse lader neppe nogen Tvivl om, at han har havt den større Art for sig, da han giver den en Længde af 44 Tommer, en mørk Grundfarve og en hvid Bug. Rengger angiver vel kun 10 Tommer, men selv dette Maal er for stort for den mindre Art, og sandsynligen har han havt et ei fuldkommen udvoxet Individ af den større Art for sig. De Træk, han anfører af Craniets Bygning, passe Størstedelen paa den større Art og udelukke den mindre**).

- *) Hovedforskjellighederne i Beenbygningen mellem disse to Arter ere følgende: Hos *C. aperca* er Snuen længere og spidsere, Hjerneskallen mere hvalvet over Isbenene, Næsebenenes bagre Rand danner en Vinkel, medens den hos *C. rufescens* danner en lige Tverlinie, Skæretænderne ere mindre buede, Baghovedet stiger fra Grundbenet lidet i Veiret, medens det hos *C. rufescens* holder skraa opad bagtil, Baghovedets Aabning er bredere end høi, medens den hos *C. rufescens* er høiere end bred. Hos *C. aperca* rykker Aagbenet fortil længere frem, saa at den kun ved et 0,002 smalt Belte adskilles fra Randen af *foramen infraorbitale*, medens hos den mindre, *C. rufescens*, denne Afstand er 0,004; ogsaa indkiler den sig hos *C. aperca* afrundet, medens den hos *C. rufescens* løber ud i en skarp Vinkel. Tindingbenets Aagbuefortsættelse rykker hos *C. aperca* ei saa langt frem, ender fortil afrundet, og lader nedentil en smalere Strimmel af Aagbenet ubedækket. Vingefortsættelserne af Kilebenet ere hos *C. aperca* bagtil næsten lodret afskaarne og ere langt fra at naae Pauken, medens de hos *C. rufescens* løbe bagtil ud i en horizontal Spids, der nærmer sig mere til Pauken. *Foramen lacerum anticum* er hos *C. rufescens* større og strækker sig længere fortil, derimod er den bagre Deel af Ganen, der dannes af Ganebenene, smalere, og *foramen incisivum* kortere. Kindtændernes Tveraxe staaer hos *C. rufescens* lodret paa Hovedets Længdeaxe; hos *C. aperca* derimod danner den med samme en fortil spids, bagtil stump, Vinkel; endelig ere hos denne sidste Kindtænderne bredere. I de øvrige Dele af Skelettet ere Forskjellighederne mindre jöinefaldende, men dog i flere Knokler meget bestemt udtrykte. Saaledes er Overarmbenet hos *C. aperca* oventil mindre sammentrykt, Knøen ved indre Side af nedre Ledhoved er svagere, Tridsen bredere ovenfra nedad, og dens indre Rant stærkere fremspringende nedad; paa Skinnebenet fortsætter sig Kammen paa den forreste Flade længere nedad, saa at Knoklen nedentil er mere sammentrykt o. s. v.
- **) Navnligen den lodrette Reisning af Baghovedets bagre Deel, Formen af Baghovedets Aabning, samt Hjerneskallens Hvalving. Derimod løbe Næsebenene, paa mine Exemplarer, ei bagtil ud i en Spids, som han angiver for sin *Aperca*, hvilket tvertimod er Tilfældet med den mindre Art. Rengger viser ved Sammenligning af Cranierne, at *Cavia Cobiata* er en fra *C. aperca* forskjellig Art. Af de Træk, han

Af Underslægten *Cerodon* Fr. C. kjendte man hidtil ligeledes ikkun een Art fra Brasilien, *Cavia rupestris* Pr. Max. (*Kerodon Moco* Fr. C.), og jeg lod mig ved denne Leilighed ogsaa her forlede til at antage de Knoklerester, jeg havde fundet af denne Underslægt, for at hidrøre fra den bekjendte Art; men en nærmere Sammenligning har nu overbeviist mig om det modsatte.

Cavia rupestris angives af Prindsen af Neuwied saavel som af de øvrige Forfattere som større end *Prææn*. Hvad enten man under dette Navn forstaaer *Cavia aperca* eller *Cavia rufescens*, saa er den herlevende Art af *Cerodon* meget mindre end begge disse*), og da jeg tillige bemærker væsentlige Forskjelligheder i Bygningen af Craniumet mellem den og *Cavia rupestris* (efter Prindsen af Neuwieds Tegning**), nødes

anfører af Craniumets Bygning hos *C. Cobia*, passe vel nogle paa *C. rufescens*, f. Ex. den skraae Retning af Baghovedets bagre Deel, Formen af Baghovedets Aabning, den mindre Hvalving af Hjerneskalen, hvorimod andre ei passe, som den spidsere Snude, de bagtil tvers afskaarne Næsebeen, de stærkere buede Skæretænder i Overkjæven, samt Formen af Kindtænderne, saa at jeg slutter, at *C. cobia* ogsaa er en fra *C. rufescens* forskjellig Art.

*) Da jeg besidder endeel fuldstændige Underkjæver af udvoxne Individuer af den herlevende Moco-Art, maa dette Been tjene til Sammenligning. Længden af Underkjæven, fraregnet Skæretænderne, er hos:

<i>Cavia aperca</i> , gammelt Individ	0,055.
— — noget yngre Individ	0,051.
— <i>rufescens</i> , ungt Individ	0,045.
<i>Cerodon rupestris</i> (efter Prindsen af Neuwied)	0,046.
Den herlevende <i>Cerodon</i> , gammelt Individ	0,033.
noget yngre dito	0,037.

**) Saaledes har den övre Rand af Öihulen hos *Cerodon rupestris* i sin Midte et stærkt Indsnit (hvilket ogsaa bemærkes paa Craniumet af *Cavia aperca* og *rufescens*), der aldeles mangler paa alle, selv de ældste Individuer af den herlevende Art *Moco*; ligeledes hos Aagbuefortsættelsen af Tindingbenet paa sin forre Rand (ved indre Rand af Artikulationsfladen for Underkjæven) en stærk Fremspringning hos *Cerodon rupestris* (hvilken ogsaa findes paa Craniumet af *Cavia aperca*), der mangler hos min *Cerodon*. Kindtændernes Tveraxe vender hos *C. rupestris* noget skraa udad og bagtil, hos min Art staaer den aldeles paa tvers paa Hovedets Længdeaxe, ogsaa ere deres Ellipser smalere hos den herlevende Art; men den mest iöinefaldende Forskel ligger i Formen af Underkjæven, hvis bagre Vinkel hos den herlevende Art er langt mere udtrukket i Længden. See Tab. XXV Fig. 5. Jeg omtaler her ei Forskjelligheden i Bygningen af Tænderne, da Prindsens Tegning er udkastet efter et Individ med beskadigede Tænder, som Hr. Wiegmann har efterviist.

jeg til at antage den for en fra samme forskjellig Art, som jeg opstiller under Navnet *Cavia* (*Cerodon*) *saxatilis*.

Efter saaledes først at have opklaret Naturhistorien af de her nulevende Arter af Caviaslægten, gik jeg over til en Sammenligning med de fossile. Jeg bemærkede snart blandt disse to Arter af Underslægten *Anæma*, der viste nogen Lighed med de nulevende *C. aperca* og *rufescens*, men en nøiagtig Sammenligning overbeviste mig snart om, at de fossile tilbyde virkelig specifikke Forskjelligheder. — En Kindtand belærte mig Tilstedeværelsen i sine Tider af en Art af Underslægten *Cerodon*, nærgrændsende til den nulevende *C. saxatilis*, men dens betydeligere Størrelse lader mig formode, at ogsaa her en specifik Forskjellighed finder Sted. — Endelig forefandt jeg iblandt de fossile Rester en fjerde Form, meget forskjellig fra alle de nulevende, som jeg allerede i min foregaaende Afhandling har omtalt under Navnet *Cavia bilobidens*. Fastsætter man som Skjælnemærke mellem Underslægterne *Anæma* og *Cerodon*, den mere eller mindre sammensatte Form af Tandpladerne, som hidtil er skeet, da hører denne Art til ingen af dem, men danner en egen Underslægt, karakteriseret ved et Indsnit paa enhver af Tandpladerne, medens *Anæma* mangler dette paa den ene og *Cerodon* paa begge. Men den væsentlige Forskjel imellem disse to Underslægter ligger i Tilstedeværelsen eller Mangelen af Rit. Hos *Cerodon* er nemlig Kløften, der adskiller de tvende Afdelinger af Kindtanden, aaben, hos *Anæma* er den snæver og opfyldt med Rit. Betragtet med Hensyn til denne Struktur-forskjellighed hører denne Art til Underslægten *Cerodon*, idetmindste hvad Overkjawen angaaer. Underkjawen er en fuldkommen Mellemtung mellem begge, idet Kløften ved sin Grund indeholder Rit som hos *Anæma*, men udad mangler det som hos *Cerodon*. See Tab. XXV Fig. 14 til 18.

Med den herlevende Art af Slægten *Dasyprocta* gik det mig som med Arterne af Caviaslægten. Jeg fandt hos alle Forfatterne ikkun een Art omtalt for Brasilien, *Dasyprocta Aguti*, og jeg holdt derfor den

herlevende for at være den samme. Da jeg imidlertid saavel ved den foregaaende Slægt som ved flere andre var blevet gjort opmærksom paa den skjulte Artsrigdom i de sydamerikanske Slægtsformer, underkastede jeg denne Art en nærmere Prøvelse, og fandt til min ikke ringe Forundring, at den aldeles afviger fra alle de Forfatteres *Aguti*, jeg havde til Sammenligning. Den er 20" lang, hvoraf Halen optager 1". Dens Grundfarve er spraglet olivengraa, nedad Siderne, især bagtil, med stedse tiltagende Indblanding af guult, hele Bugfladen svovlguul, Extremiteterne sorte. Omkring Halen og ovenpaa Hovedet gaaer Grundfarven over i rustbrun, paa Krydset er den reen graa. Ethvert af Haarene paa Siderne af Kroppen er sort med to, paa Ryggen med tre gule Ringe; hine have 1" 2"', disse 1" 5"' Længde. Haarene paa Krydset ere 3" 9"' lange, sorte med syv hvide Ringe*).

*) Marcgraafs Beskrivelse af sin *Aguti* er for ufuldstændig til at afgjøre med Bestemthed, hvilken Art han har havt for sig; imidlertid passer hans Angivelse af Farven "*pilis ex rufo et brunneo mixtis cum paucillo nigro*" ei paa nærværende Art, om hvilken han maatte have sagt: "*pilis ex sulphureo et nigro mixtis*". Jeg formoder derfor, at han har beskrevet den sande *D. aguti*, der adskiller sig fra den nærværende ved sin mere brune Grundfarve, ved den rødliggule Farve af de forlængede Haar paa Krydset, og ved sin rudimentariske Hale. Den paraguaiske Art, *Dasyprocta Azarae* Licht. adskiller sig væsentlig fra den herlevende ved sin ringere Størrelse, kortere Hale og Farven af de forlængede Haar paa Krydset, der hos hiin er den samme som paa de øvrige Dele af Legemet. Ogsaa ere, efter Rengger, hos hiin Spidsen af Snuden, Struben og Ørene ubehaarede, medens disse Dele hos den herværende Art ere paa det tætteste besatte med Haar. Til Sammenligning vil jeg endnu anføre følgende Maal: Længden af den paraguaiske er efter Rengger 18", og han føier til, at man undertiden, men dog sjelden, finder Individuer, der næsten ere een Tomme længere. Middelmaalet af den herlevende er 20" og man finder Individuer, der overtræffe dette Maal nogle Tommer. Halen af hiin er 6", af denne 12". Dog den bedste Sammenligning afgiver hans Maal af Craniet; han angiver for dette hos et udvoxet Individ 3" 2". Jeg har fire Cranier til Sammenligning; det første er af et meget ungt Dyr, der ikkun har 3 Kindtænder, og den tredie endog nylig udbrudt og ganske uslidt; det har 3" 3"; det andet er af et ungt Dyr, hvor den fjerde Kindtand er ved at bryde ud, det har 3" 11"; det tredie er af en gammel Hun og har 4" 1"; endelig det fjerde af en gammel Han, har 4" 4". Fra *D. acuchy*, hvis Fædreland iøvrigt er meget forskjelligt, adskiller den sig ved sin langt betydeligere Størrelse, sin forskjellige Farve og sin længere Hale, der hos hiin kun bestaaer af 6—7 Hvirvler, medens den herlevende Art dannes af 10. Da det synes, at ingen af de hidtil beskrevne Arter besidder dette Organ saa udviklet som nærværende, har jeg deraf taget Anledning til at vælge for den Artsnavnet *Dasyprocta caudata*.

Endelig slutter jeg Gnavernes Familie med en ny og mærkelig Slægt, som jeg har grundet paa et Stykke af en Underkjaeve og en Kindtand, forestillede Tab XXV Fig. 1—3 og Tab. XXVI Fig. 1—4. Som bekjendt deler denne Familie sig i de to, idetmindste hvad Tandsystemet betræffer, høist naturlige Afdelinger, som F. Cuvier har betegnet med Navnene *Rongeurs omnivores* og *Rongeurs herbivores*. Hos de første ere Kindtænderne forsynede med Rødder, og Skæretanden i Underkjaeven forløber under Kindtandrækken og har sin Rod bag ved samme; hos de sidste ere Kindtænderne uden Rødder, og naae i Underkjaeven lige ned til Bunden af Kjaeven; Skæretanden, der følgende ei finder Plads under disse, som ved den første Afdeling, forløber langs deres indre Side eller standser ved deres Begyndelse. Af denne sidste Afdeling forekommer her tre Slægter: *Hydrochærus*, *Cavia* og *Lepus*. Da det er overflødigt at sammenligne den fossile med den første af disse tre nævnte Slægter, har jeg blot vedföiet paa Pladen en Tegning af Underkjaeven af de to sidste. Det sees, at foruden Formen af Tandhullerne adskiller den fossile sig fra *Cavia* ved Mangelen af den stærke Kam paa ydre Side af Kjaeven, og fra *Lepus* derved, at Skæretanden forløber langs indre Side af Kindtænderne (som sees af den fremspringende Længdevulst), medens den hos *Lepus* ophører ved Begyndelsen af samme, hvorved den omtalte Vulst kommer til at mangle. Endnu en fjerde Slægt af denne Afdeling omtales fra Brasilien: *Hypudæus* Ill., men den har kun tre Kindtænder hoorimod den fossile viser Spor af fire Tandhuller. Slægten *Lagomys*, der ligeledes hører til denne Afdeling, afviger fra *Lepus* derved, at den forreste Kindtand i Underkjaeven er forholdsvis mindre, og at Skæretanden fortsætter sig forbi Begyndelsen af Kindtandrækken og forløber et Stykke langs dennes indre Side. I disse tvende Charakterer nærmer den sig den fossile, men Formen af Kjaeven er hos *Lagomys* (efter Tegningen, Cuvier giver deraf i sine *Rech. oss. foss.*) meget forskjellig fra hün. Der bliver saaledes ikkun tilbage af denne Afdeling Gruppen

Lagostomi eller Haremusene, hvoraf ingen for Tiden forekommer i Brasilien. Hos de herhen hørende Slægter bestaae de rodløse Kindtænder af to til tre Tverplader og have en flad Krone. I samme Hule, hvor Kjæven fandtes, fandt jeg ogsaa en lille Kindtand (Tab. XXV Fig. 1—5), der ligeledes afviger fra Kindtænderne af alle de ovennævnte Slægter af de herbivore Gnaveres Afdeling, og som efter sin Størrelse og Form lader formode at have henhørt til samme Dyr, som den omhandlede Kjæve. Den er sammensat af tvende Tverplader og har en flad Krone, bærer følgelig Charaktererne af *Lagostomernes* Gruppe; den hidrører fra Overkjæven. Af de fire herhen hørende Slægter afvige *Eriomys* og *Lagidium* fra den fossile ved Antallet af Pladerne paa Kindtænderne i Overkjæven, der er tre, hos *Pedetes* og *Lagostomus* er disses Tal som hos den fossile, men hos *Pedetes* ere de meget bredere end hos denne, saa at ikkun Slægten *Lagostomus* bliver tilbage, til hvilken den kunde henføres; da jeg imidlertid ei besidder Tegning eller nøiere Beskrivelse af Kindtænderne af sidstnævnte Slægt, maa jeg indtil videre lade uafgjort, hvorvidt den fossile kan bringes ind under samme eller ikke. Saameget fremgaaer imidlertid som vist, at i hine Tider forekom i det tropiske Brasilien en lille Art af *Lagostomernes* Gruppe, maaskee af samme Slægt som Vizcachaen, men i alle Tilfælde nærmende sig mest til denne. Vizcachaen er en Beboer af den sydlige tempererede Zone af den nye Verden, idet den ei strækker sig ud over den 30 Grad S. B., og vi have saaledes et nyt Exempel paa det mærkelige geographiske Forhold, jeg har gjort opmærksom paa ved at omtale den fossile Art af Slægten *Myopotamus*.

Af *Flaggermusenes* Familie, der ganske manglede paa min første Liste over de fossile Pattedyrarter, kunde jeg i Afhandlingen, der ledsagede den anden Liste, blot anmelde Tilstedeværelsen i hiin Periode. Jeg har nu underkastet de faa Levninger, jeg besidder af denne Familie, en nærmere Undersøgelse, og finder, at de hidrøre fra fire Arter af Slægten *Phyllostoma*, hvoraf een nærmer sig til *P. dorsale m.*, en anden

til *P. lineatum* Geoffr., de övrige afvige fra de nulevende Arter, der hidtil ere mig bekjendte af denne Slægt.

Ogsaa *Abernes* Familie er bleven foröget med en ny Art, hørende til Slægten *Jacchus*, eller idetmindste nærmende sig mest til denne Slægt, men den fossile er dobbelt saa stor, som de nulevende Arter af samme, hvorfor jeg kalder den *J. grandis*. See Tab. XXVII Fig. 5.

Af de foregaaende Familier omtaler jeg endnu som senere tilkomne: en mindre Art af Slægten *Hoplophorus* (*H. minor*), en Art af Slægten *Felis* (*F. exilis* Tab. XXVI Fig. 13—14), samt en dvergagtig Art af Tapirslægten (*T. suinus* Tab. XXVII Fig. 1—4), der neppe opnaaede Störrelsen af et middelmaadigt Sviin.

Da ved disse Tillæg deels Totalantallet af Slægterne og Arterne, saavel de fossile som de nulevende, er blevet foröget, deels det numeriske Forhold imellem de to sammenlignede Fauner er blevet forandret, tilføier jeg en ny Liste, hvori disse Tilsætninger ere optagne. Det vil af denne sees, at Antallet af de fossile, saavel Slægter som Arter, overstiger det af de nulevende, saa at jeg nu seer mig istand til at opstille som et faktisk Resultat, hvad jeg i Begyndelsen ikkun vovede at udtale som en Formodning, at nemlig Forverdenens Fauna, hvad Pattedyrklassen angaaer, var, paa denne Deel af vor Jord, langt rigere end Nuverdenens. Hvorvidt iøvrigt dette Resultat maa finde sin Anvendelse paa de övrige Dyrklasser, og for andre Dele af Jorden, hvorom jeg ikke tvivler, maa Tiden vise.

Denne Forverdenens større Rigdom i Forbindelse med den hyppige Forekomst af fossile Arter, der vise stor Overeensstemmelse med nulevende, synes at lede tit at ansee den nærværende Dyrskabning ikkun som tiloversblevne Levninger af hiin ældre. Afgjørelsen af denne Mening beroer paa en nöiagtig Bestemmelse af Overeensstemmelsesgraden imellem saadanne lignende Arter af de tvende Perioder. Næst Angivelsen af det numeriske Forhold mellem de tvende Fauner bliver derfor den vigtigste

Gjenstand Fastsættelsen af Overeensstemmelsesforholdet imellem dem. Jeg har alt gjort opmærksom paa, at det er i Gnavernes Familie at denne Overeensstemmelse viser sig i sin høieste Grad, og jeg har derfor ikke undladt ved den specielle Bearbejdelse af denne Familie, der har afgivet Hovedstoffet for disse Linier, at skjænke denne Gjenstand den største Opmærksomhed. Imidlertid har kun een Slægt tilbudt mig tilstrækkelige Sammenligningsmidler til at afgjøre Spørgsmaalet, nemlig *Caviuslægten*, hvor jeg tilfulde har overbevist mig om den virkelige specifikke Forskjellighed mellem de hinanden repræsenterende Arter fra de tvende sammenlignede Perioder, saa at Sandsynligheden stedse tiltager, at den nærværende Dyrskabning er aldeles uafhængig af den foregaaende, og at de intet have tilfælles med hinanden, uden Overeensstemmelse i Grundformerne.

Fortegnelse paa Pattedyrene fra *Rio das Velhas's* Floddal.

Nulevende.	Edentata.	Fossile.
1. <i>Myrmecophaga jubata</i> L.	1.	1. <i>Myrmecophaga gigantea.</i> 1.
— <i>tetradactyla</i> L.	2.	
		<i>Effodientia.</i>
2. <i>Dasytus octocinctus</i> L.	5.	2. <i>Dasytus aff. octocincto.</i> 2.
— <i>sp. (Tatu-mirim).</i>	4.	— <i>punctatus.</i> 5.
3. <i>Xenurus nudicaudus</i> m.	5.	5. <i>Xenurus aff. nudicaudo.</i> 4.
4. <i>Priodon giganteus</i> C.	6.	
5. <i>Euphractus gilvipes</i> Ill.	7.	
		4. <i>Euryodon.</i> 5.
		5. <i>Heterodon.</i> 6.
		6. <i>Chlamydotherium Humboldtii.</i> 7.
		— <i>gigas.</i> 8.
		7. <i>Hoplophorus euphractus.</i> 9.
		— <i>Selloi.</i> 10.
		— <i>minor.</i> 11.
		8. <i>Pachytherium magnum.</i> 12.
		<i>Bradypoda.</i>
		9. <i>Coelodon maquinense.</i> 15.
		10. <i>Megalonyx Jeffersonii.</i> 14.
		— <i>Cuvieri.</i> 15.
		— <i>Bucklandii.</i> 16.
		— <i>gracilis.</i> 17.
		— <i>minutus.</i> 18.
		11. <i>Sphenodon.</i> 19.
		<i>Pachydermata.</i>
6. <i>Tapirus americanus.</i>	8.	12. <i>Mastodon.</i> 20.
7. <i>Dicotyles labiatus</i> C.	9.	15. <i>Tapirus aff. americano.</i> 21.
— <i>torquatus</i> C.	10.	— <i>suinus.</i> 22.
		14. <i>Dicotyles sp.</i> 25.
		— <i>sp.</i> 24.
		— <i>sp.</i> 23.
		— <i>sp.</i> 26.

Nulevende.		Fossile.
<i>Ruminantia.</i>		
8. <i>Cervus paludosus</i> Desm.	11.	15. <i>Cervus</i> sp. 27.
— <i>rufus</i> Ill.	12.	— sp. 28.
— <i>campestris</i> F. C.	13.	
— <i>simplicicornis</i> Ill.	14.	16. <i>Auchenias</i> sp. 29.
— <i>nanus</i> m.	15.	— sp. 30.
		17. <i>Antilope maquinensis.</i> 31.
		18. <i>Leptotherium majus.</i> 32.
		— minus. 33.
<i>Feræ.</i>		
9. <i>Felis onça</i> L.	16.	19. <i>Felis protopanther.</i> 34.
— <i>concolor</i> L.	17.	— aff. <i>concolori.</i> 35.
— <i>pardalis</i> L.	18.	— aff. <i>macrouræ.</i> 36.
— <i>macroura</i> Pr. Max.	19.	— <i>exilis.</i> 37.
— <i>Jaguaroundi</i> Desm.	20.	
		20. <i>Cynailurus minutus.</i> 38.
		21. <i>Hyæna neogæa.</i> 39.
		22. <i>Eirara</i> sp. 40.
10. <i>Eirara barbara</i> L.	21.	
— <i>vittata</i> L.	22.	
11. <i>Lutra brasiliensis</i> L.	23.	23. <i>Canis troglodytes.</i> 41.
12. <i>Canis jubatus</i> C.	24.	— <i>protalopex.</i> 42.
— <i>Azaræ</i> Pr. Max.	25.	24. <i>Speothos pacivorus.</i> 43.
		25. <i>Nasua</i> sp. 44.
15. <i>Nasua solitaria</i> Pr. Max.	26.	
— <i>socialis</i> Pr. Max.	27.	26. <i>Ursus brasiliensis.</i> 45.
<i>Marsupialia.</i>		
14. <i>Didelphis aurita</i> Pr. Max.	28.	27. <i>Didelphis</i> aff. <i>auritæ.</i> 46.
— <i>albiventris</i> m.	29.	— aff. <i>albivetri.</i> 47.
— <i>incana</i> m.	30.	— aff. <i>incanæ.</i> 48.
— <i>murina</i> L.	31.	— aff. <i>murinæ.</i> 49.
— <i>pusilla</i> Desm.	32.	— aff. <i>pusillæ.</i> 50.
— <i>tricolor</i> Geoff.	33.	— aff. <i>myosuræ.</i> 51.
— <i>trilineata</i> Mus. B.	34.	— sp. 52.
		28. <i>Thylacotherium ferox.</i> 53.

Nulevende.

15. <i>Mus principalis</i> m.	55.
— <i>aquaticus</i> m.	56.
— <i>mastacalis</i> m.	57.
— <i>laticeps</i> m.	58.
— <i>vulpinus</i> m.	59.
— <i>fossorius</i> m.	40.
— <i>lasiurus</i> m.	41.
— <i>expulsus</i> m.	42.
— <i>longicaudus</i> m.	43.
— <i>lasiotis</i> m.	44.
16. <i>Nelomys antricola</i> m.	45.
— <i>sulcidens</i> m.	46.
17. <i>Loncheres elegans</i> m.	47.
— <i>laticeps</i> m.	48.
18. <i>Phyllomys brasiliensis</i> m.	49.
19. <i>Synoetheres prehensilis</i> L.	50.
— <i>insidiosa</i> Licht.	51.
20. <i>Sciurus aestuans</i> .	52.
21. <i>Lepus brasiliensis</i> .	53.
22. <i>Cavia aperea</i> L.	54.
— <i>rufescens</i> m.	55.
— <i>saxatilis</i> m.	56.
23. <i>Hydrochærus Capibara</i> L.	57.
24. <i>Dasyprocta caudata</i> m.	58.
25. <i>Coelogenys Paca</i> L.	59.

Glires.

29. <i>Mus</i> aff. <i>principalis</i> .	54.
— aff. <i>aquatico</i> .	55.
— aff. <i>mastacali</i> .	56.
— aff. <i>laticipiti</i> .	57.
— aff. <i>vulpino</i> .	58.
— aff. <i>fossorio</i> .	59.
— aff. <i>lasiuro</i> .	60.
— aff. <i>expulso</i> .	61.
— <i>robustus</i> .	62.
— <i>debilis</i> .	63.
— <i>orycter</i> .	64.
— <i>talpinus</i> .	65.
30. <i>Nelomys</i> aff. <i>antricolæ</i> .	66.
— aff. <i>sulcidenti</i> .	67.
31. <i>Loncheres</i> aff. <i>eleganti</i> .	68.
32. <i>Lonchophorus fossilis</i> .	69.
33. <i>Phyllomys</i> aff. <i>brasiliensi</i> .	70.
34. <i>Synoetheres magna</i> .	71.
— <i>dubia</i> .	72.
35. <i>Lepus</i> aff. <i>brasiliensi</i> .	73.
36. <i>Lagostomus brasiliensis</i> .	74.
37. <i>Cavia apereoides</i> .	75.
— <i>gracilis</i> .	76.
— aff. <i>saxatili</i> .	77.
— <i>bilobidens</i> .	78.
38. <i>Hydrochærus</i> aff. <i>Capibaræ</i> .	79.
— <i>sulcidens</i> .	80.
39. <i>Dasyprocta</i> aff. <i>caudatæ</i> .	81.
— <i>capreolus</i> .	82.
40. <i>Coelogenys laticeps</i> .	83.
— <i>major</i> .	84.
41. <i>Myopotamus antiquus</i> .	85.

Chiroptera.

26. <i>Phyllostoma</i> Sp. 9.	{ 60.	42. <i>Phyllostoma</i> Sp. 4.	{ 86.
	{ 68.		{ 89.

Nulevende.		Fossile.
27. <i>Vespertilio Sp. 5.</i>	69.	
	71.	
28. <i>Glossophaga Sp. 2.</i>	72.	
	75.	
29. <i>Plecotus Sp. 1.</i>	74.	
30. <i>Desmodus Sp. 1.</i>	73.	
<i>Simiæ.</i>		
31. <i>Jacchus penicillatus Geoff.</i>	76.	43. <i>Jacchus grandis.</i> 90.
32. <i>Cebus cirrhifer Geoff.</i>	77.	
33. <i>Callithrix sp.</i>	78.	44. <i>Callithrix primævus.</i> 91.
34. <i>Mycetes ursinus Humb.</i>	79.	45. <i>Protopithecus brasiliensis.</i> 92.

Forklaring over Afbildningerne.

TAB. XXV.

Fig. 1 til 3. Kindtand af *Lagostomus brasiliensis*, fire Gange forstørret;

a. Tyggefladen.

b. Den modsatte Ende.

- 4. Underkjæven af *Cavia rupestris*, copieret efter Prinds Maximilian af Neuwied's "Beiträge zur Naturgeschichte Brasiliens" B. II Tab. II fig. 1.
- 5. Underkjæven af *Cavia saxatilis*, begge i naturlig Størrelse.
- 6. Venstre Underkjæve af *Nelomys antricola*.
- 7. Samme af *Nelomys sulcidens*.
- 8. Samme af *Loncheres elegans*.
- 9. Første og anden Kindtand i höire Underkjæve af *Lonchophorus fossilis*.
- 10. De samme af *Phyllomys aff. brasiliensi*.
- 11. De samme af *Nelomys sulcidens*.
- 12. De samme af *Nelomys antricola*.
- 13. De samme af *Loncheres elegans*.
- 14. Bageste Kindtand i höire Overkjæve af *Cavia aperea*.
- 15. Samme af *Cavia rufescens*.

Fig. 16. Bageste Kindtand i höire Overkjæve af *Cavia apereoides*.

- 17. Samme af *Cavia bilobidens*.
- 18. Samme af *Cavia saxatilis*.

TAB. XXVI.

Fig. 1. Venstre Underkjæve af *Lagostomus brasiliensis*, seet fra den ydre Side.

- 2. Samme, seet fra den indre Side.
- 3. Samme, seet ovenfra.
- 4. Samme, seet nedenfra.
- 5. Venstre Underkjæve af *Cavia aperca*, seet fra den ydre Side.
- 6. Samme, seet fra den indre Side.
- 7. Samme, seet ovenfra.
- 8. Venstre Underkjæve af et ungt Individ af *Lepus brasiliensis*, seet ovenfra.
- 9. Samme, seet fra den ydre Side.
- 10. Rovtanden i höire Overkjæve af den store fossile brasilianske Tiger (*Felis protopanther*), seet fra den ydre Side. Den forreste Deel med dertil hörende Fremspring er afbrudt.
- 11. Den sidste Kindtand i höire Underkjæve af samme Art.
- 12. Tredie Mellemlaandbeen af höire Forfod af en Art af Katteslægten af Cuguares Störrelse.
- 13. Et Stykke af höire Underkjæve af *Felis exilis*, seet fra den udvendige Side.
- 14. Samme, seet fra den indvendige Side.

TAB. XXVII.

Fig. 1. Venstre Hælbeen af *Tapirus suinus*, seet ovenfra.

- 2. Samme, seet indenfra.
- 3. Samme, seet udenfra.
- 4. Samme, seet nedenfra.
- 5. Venstre Laarbeen af *Mycetes ursinus*.
- 6. Samme af *Cebus cirrhifer*.
- 7. Samme af *Callithrix Sp.*
- 8. Venstre Laarbeen af *Jacchus grandis*.
- 9. Samme af *Jacchus penicillatus*.
- 10. Samme af *Didelphis aurita*.
- 11. Samme af *Sciurus aestuans*.